

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 209

Κ. Τ. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

ΔΡΧ 40

ΤΖΑΜΠΑ ΠΡΑΜΑ

Απίστευτον και όμως αληθές: υπάχει ένα είδος, που όχι μόνο δεν κλοθεύθηκε την τροχίαν της ακρίβειας, αλλά, εντέλει, αντιθετως, ερπύνησε, εν συγκρίσει με τις παλαιότερες εποχές. Είναι τα λουλούδια. Πανόδοι! ανθοφόρα, σε π-σφύρον ένα μπουκέτο από 20-30 θαμνίσια γαρύφαλλα, αντί μόνον 100 δραχμών, με τις οποίες μόλις και μ τα βίσε καταβύοντο ν' αγοράσαστε δύο αγγινάδες! Και όμως τα γαρύφαλλα δεν βρίσκουν αγοραστάς!

— Γι να τα κάνουμε, καυμένοι! είπε μια δεσποινίς σ' έναν πλανόδιο άνδρα, που είχε υποχωρήσει στις οδόντες. Τα γαρύφαλλα δεν γίνονται σαλάτα.

— Μα α' γινόντουσαν σαλάτα, θα τάζινε οδόντες τ' ένα, δεσποινίς και όχι οδόντες τ' τριάντα! απήντησε ο άνδρα.

Τα καυμένα τα λουλούδια! Κατή τησαν το φθινότερο είδος και πάλι τα περιφρονούμε... Οι περὶς αγγινάδες, τα κομμάτια και τα κομμάτια, ελέρδιαν τώρα όλη τη συμπάθειά μας. Τώρα που η κοιλιά, έμειωσε τη σημασία και της καρδιάς...

ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

Οι κλέπται των «Ικτιών λαχανοκήπων» επληθύνθησαν. Απειρά κρουσμάτα συμβαίνουν κάθε μέρα στας συνοικίες της πόλεως. Καμ-ρώνεται το άπογευμα τα κλοκευθ-κία σας, κοιμάστε το βράδυ με το όνειρο να ξυπνήσετε το πρωί και να τα κόψετε για ά φάτε φαί από το «περιόλι» σας, και, όταν ξημερώση ή μέρα του Θεού και κατέ-βετε σ' αυτό το λεγόμενο περιόλι, ανακαλύπτετε ότι σας έφρολασαν άλλοι. Δεν σας άφρησαν παρά τα φύλλα. Γι' αυτό και μερικά κα-κεντρεχείς, έσπευσαν να ξεριζώ-σουν τα λαχανικά που είχαν φυτέψει: — Προκειμένου να μη τα φάω ενώ ά: ήην τα φάη κανέναν! λέ-γουν. Και επιδίδονται με μανία στο ξεριζώμα.

Δεν εγκρίνομεν την πράξιν. Τό να φροντίξη κανείς — έστω και ά-κουσίως του — για τον έπισιτισμό των άγνώτων συγχωρόπων του, είναι κι' αυτό μια συμβολή στη βελ-τίωση του έπισιτιστικού μας προ-βλήματος. Όλίγη φιλανθρωπία, λοι-πόν. Σπέρνεται κι' ά: θερύθουν άλλοι...

ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Τό μελά τους έχουν βρή κυριο-λεκτικώς όλοι οι καταστηματαχοί οι διαβέοντες «τηλέφωνον διά το κοινό». Όλα τα τηλεφωνήματα που γίνοντ έχουν σχέση με τη μαύρη αγορά.

— Άλλοτε είχαμε μια ποικιλία, ά: άκούσιος άκουαί, έλεγε χθες ένας καταστ. ματάρχης. Ό ένας τη-λεφωνούσε στη γυναίκα του για να της πη πως δεν θα πάη το μεση-μέρι στο σπίτι, άλλος έψιθύριζε τρυφερά λόγια στη φιλέντα του, άλλος έδινε ραντεβού σε φίλους του για να πάνε να τα κοπανίσουν. Κάθε τηλεφώνημα είχε και το δικό του περιεχόμενο. Τώρα όμως όλα είναι πανομοιότυπα κατά τρόπον έννευστικόν: «Έχω τόσες λαμα-ρίνες, έχω τόσες πιτάτες, αύριο περιμένω τα κολλοκάδα, το βράδυ έθάρη το φάρμακο αυτόκίνητο με το έμπροσθεν να μου βρής χίλιες δικάδες χαλκό και τρεβά κορδέλλα. Κάνενα τηλεφώνημα διαφωτιστικό, χαριστικό». Άντρες, γυναίκες, παιδιά, όλοι με τα ν ύμια και τα έμπορεύματα. Τα τηλεφωνικά σύ-ματα έχουν γίνει ο καλός άγωγός της μαύρης αγοράς!

Δικαίως, λοιπόν, ένας καταστη-ματάρχης, άπνυθίσας πλέον και χαλσιάζει από τα τηλεφωνήματα αυ-τού τ' υ είδους, εταποθέτης δίπλα από το τηλέφωνό του μια επ' γραφή που είδοποιεί: «Απαγορεύοντα-αυτήτως τα μαυραγορίτικα τηλει-φώνηματα».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Δελτίο στον έρωτα

Τό λέμε σοβαρώτατα κι' ά: φαίνεται άστείο: Άνάγκη και στον έρωτα να είσυχθ έδαίτο, άστε τα τρυφερότατα του έρωτος άρέλη, γλυκύτατα σάν μέλι, δικαίως να μοιράζονται σ' έλους τοδς δικαιούχους, κι' όχι προσόν ν' άποστρέφον για τοδς πρηνουμήχους.

Στό ζήτημα του έρωτος, συμβαίνουν άδικήματα. Υπάρχουν οι τυχεροί, υπάρχουν και τα θύματα. Αυτοί που άπολαμβάνουν τον έρωτα άφθόγως, κι' αυτοί που μένουν διαρκώς έρωθι του νουφώνος. Βλέπετε κάποιον νεαρόν κακάττον κι' επιτήδειον να έχη τρείς ή τέσσερις ή πέντε κατακτήσεις που δεν μπορεί να του άρνηθ ή μαντάμ ή δεσποινίδιον κι' έγγράφεται εις τό καννέ μ' άλλες πολλές έπισης.

Και παραλλήλως βλέπετε τον άτυχον στον έρωτα, είτε γιατί ντρέπεται, είτε για λόγους άλλους, παρ' όλον π' υ είναι θυμασής του γυναικείου κάλλους, να μη μπορεί ο δυστυχής να κατακτήση θήλη, και μένει με πικρότατον παράπονο στα χείλη.

Ματαίως κρούει καρδιών τας κεκλεισμένας θύρας, ματαίως πάντα επιχειρεί έμψόνους άπερίρας, να λάξη μια μονοκλήν του έρωτος μερίδα και γίνεται κάθε φορά το μάτι του γαρίδα. Άλλοι εισπράττουν του έρωτος τα κέρδη τα μεγάλα κι' αυτοδς μένει μπουκάλα. Μα είναι όμως λογική, αυτή ή άνισότης;

Νά υπάρχει τάξιν εύτυχών και τάξιν άποκλήρων; Πρέπει κι' ή δεύτερη, θάρρος, να βρή το δικαίό της εις την παγκρατοποίηση έρωτικών άνείων. Ίσού, λοιπόν, ο σ' άρκος λόγος για τον όποιον πρέπει να καθιερωθ ή στον έρωτα — ελπίαν, όπως περίπου γίνεται στα είδη των τρεφίμων.

Θά είναι μέτρον δέ αυτό εκ των πολύ άσκημων, άρρ' ά: λέγει ποίησ, άρχαίος έσδοείας, ο έρωτας είναι ο ροφή πυσίην της καρδιάς. Έτσι θα λείψουν βέβαια τα δίκαια παράπονα έκείνων που περιφρονούν τα θήλα τα άπνα άφου καδέναν θα μπορεί να ζή με την έλπίδα πως θαχη εις τον έρωτα τη σχετική μερίδα.

Και νάχη φίλην μόνιμον πάντα θα καταβύονη άφου θα είδη πόθυμα το σχετικό κομμάτι. Και όσο για τον δόν ζουάν την τση πελατεία υπάρχουν τα υπεράριθμα και τα πλαστά δελτία...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τά ξεκαρδιστικά της Χοντρής

Η ΧΟΝΤΡΗ κάνει τον αντιτυφικόν όρρον της.

ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Μπορεί να πη κανείς ότι ή Ά-θήνα έγινε γιαουρτεούπολις! Οι κασάδες με το λευκό αυτό προϊόν του γαλακτος αναπαύονται κατά δεκάδας και εκατοντάδες στις βι-τρίνες και στα ράφια παντός είδους καταστημάτων. Δίπλα από παπού-ταια, από κάλτσες, από καπέλλα, από ραδιόφωνα, από είδη ψιλικών, βλέπετε τοδς άπαραίτητους κασά-δες με το γιαούρτι, που έπλημμύ-ρισε την πρωτεύουσα. Όλοι που-λάνε γιαούρτι. Άλλα πολύ λίγοι τρώνε.

Γιατί, τό γιαούρτι αυτό πού σεο-βίρεται, μπορεί μόν να έχη τό χρώμα του ώραιου αυτού προϊόν-τος, πλην όμως ή γεύσις του είναι έλαφρά ύπονοια του παλαι ποτέ γιαουρτιού.

Άγνωστον ίσολύτως με τί είδους ύλας τό κατασκευάζουν. Φυσικά, έχει και γάλα μέσα. Η άνυπαρξία όμως της κρούστας που εκάλυπτε παχυ-τάτη τον κασά, μαρτυρεί ότι τό γάλα με τό όποιον είναι κατασκευα-σμένα, έχει ύποστη πολλά δεινά, πριν καταλήξη στο τήψιμο.

Θά είμεθα: πολύ άπαιτητικοί βέ-βαια, εάν έζητούσαμε γιαούρτι προ-πολεμικόν. Γι' ό και προσποδούμε να κάνουμε τη δουλειά μας με τό ύπάρχον, επί τη βάσει της άρχής ότι ή ίσεία είναι τό πάν...

ΝΕΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

Άλλοτε τό μονοπάτιον τό είχα ο Άττίκ. Αυτός παρουσίαζε τα νέα ταλέντα και σ' αυτόν ά ηυθύνοντο οι μααάδες και οι μπακαλάδες που, επειδή οι νεαροί βλαστοί των έκα-κάρζαν τα ταγκό της έποχής ή έπηδούσαν περισσότερο από τοδς συνομηλίκοις των, έαντιάζοντο ότ άγέννησαν καλλιτεχνικόν αστέρα προσωρισμένον να λάμψη έκτυφλω-τικώς εις τό θεατρικόν στερέωμα. Ένα σωρό πιστοι ίκοι και πιστοι-κας έξεκρίλαφεν ο Άττίκ και, έφινε αλήθεια, ότι μερικοί και μερικές παρέμειναν στη σκηνή. Τώρα όμως ο Άττίκ έχασε την άποκλειστική-τητα. Κάθε διάσος άρσιτέ, ά: πα-ρουσιάζει και από ένα... Έως τέσ-σερα παιδικά δάχρυμα, που δίδουν τάς έξέτασεις των από κινήση, ένώ-πιον του νεήμονος κοινού, που δεν κάνει σίκνευμιαν χειροκροτήμα-των, άλλοτε από έθουσιασμών και άλλοτε από έκτον. Έτσι κι' έρέ-τες έχουμε ύπερπαργωνή έδων ταλέντων. Τα παιδιά τραγουδούν και χορεύουν και οι εύτυχεις γο-ναίς τα χαμπαίνουν, όνειροπε-λούντες όδαν και λίγγινώδεις μι-σούς.

Όπερ και τοδς εύχόμεθα άγκαρ-δίως...

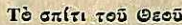
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ Ψ

Τό άθάνατον πνεύμα του έλληνος δεν φείδεται ότε των σοβαρώ-περιστάσεων της ζωής. Έννοεί να επιλαμβάνεται πάσης εύκαιρίας που του δίδεται για να όργισση και ν' άποδείξη ότι ο έλλην μπορεί να στερήται πολλών προτερημάτων ίσως, αλλά έχει άπόλυτον την αλ-σθησιν του χιούμορ. Δεν ήταν δυ-σπτόν, λοιπόν, ν' άφήη να πε-ράση έτσι και τό ζήτημα των αντι-παθητικών ζωφίων, με την πολέμειαν των όποιων άσχολεύ-μεθα όλοι. Έννοούμεν τα ζωφία έκείνα, ένακτίον των όποιων έχουν έκδοθ ή τόσες όδηγίες από τό ύπουρ-γειον Υγιεινής και στην καταδίωξη των όποιων επιδιόδεμα καταδιώ-ξιν. Λέγουν τα έσθρομέθα τακτικά, άρσφς των ένδωμάτων μας και τις λαφύρες των ένδωμάτων μας. Σέρρετε με τί όνομα είναι τό α γνωστά αυτά τ' άρσφ; Με τό όνομα Βιταμί-νες Ψ ή!

Αν μπορείτε μόν άναγνωρίζετε την έπιτυχίαν της όνομασίας από τό άξιοθαύμαστον έλληνικόν πνεύμα.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

τίς ἐκίπνεσθε καὶ οὐκ ἀποθανάτισθε
 διὰ τὸ νομῆναι ὅτι ἐμίστησθε, κύριοι τῆς μοίρας καὶ
 τοῦ θανάτου. Ἰουλιέττα, μετὰ τὴν χαρὰ
 νομίσασθε στήν ἀγάπην καὶ, ὅταν
 τελειώσῃτε τὰς ταπεινὰς ἀσχολίας
 τῆς ζωῆς, ἵψαντα τὰ γόνατά, ποῦ
 καὶ ἐκεῖνα ἀντίνοβωλόντων ὁλο-
 κληρῶν ἀπὸ εὐτυχίας. Γιὰ τὴν χα-
 ρά, τρέφεσθε μετὰ τὰ πρᾶλλα χεῖρα σου;
 Γιατί, μὴ ἔπρεπε ἔδω, Ἰουλιέττα;
 Ἐνῶ κοιμᾶσαι σὸ κρεβάτι σου,
 βρισκόμαί ἐγὼ σὸ αὐτὸ τὸ νοσηρικὸν σου
 πνεῦμα ὅπου ἐπιτάσσομαι νὰ κάνω

ἀλλ'απολυτρωρισμένοι τέλειος, ὥς τὰ
μυστικώτερα βόθρ' τῆς ψυχῆς μας.
Ἦθελες μὴ ἀπόλυτ' ὁμοῖοι ναί-
πειραλλὰ τὴν ἀγάπῃ μας. Τὸ ἤθε-
λες καὶ σὺ σπέρμας. Κλειστήκαμε
μέσ' αὐτὸ ὅτι οἱ δύο μας μο-
νάχοι καὶ δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο
παρὰ νὰ παρακολουθῶν, νὰ κα-
ποὶ ἀποκλεισθῇ ὁ ένας τὸν ἄλλο, στίς
πρὸς ἀπὸ ἀντιθέτων πράξεων, στίς
μοστικὸς τοὺς διαλογισμοὺς.
Ἦ, τὸ φριχτὸ παγινύθι αὐτὸ καί
μὲ τί τρέλλα τὸ παίξαμε! Πόσο

“Ο άνθρωπος, βαλποντάς τὴν προθυμία τοῦ Χοῦζα, προχώρησε στὸ ζήτημά του μὲ περισσότερη ἐλπίδα:

— Ἔρχομαι, Χοῦζα μου, νὰ σοῦ γυρέψω δυὸ πράγματα: πρῶτο νὰ μοῦ δώσεις θανεϊκὸ ἕνα φλουρί καὶ κατόπιν νὰ μοῦ δώσεις διόρλια νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω.

— Διόρτια, φίλε μου, τοῦ λέει ὁ Χοῦζας νὰ σοῦ δώσω ὅση θέλεις, φλουρί ὅμως μὴν περιμένεις νὰ σοῦ δώσω, γιὰτὶ δὲν ἔχω.

Ὁ ὁσος, πρὶν πεθάνω θέλησα
 νὰ ἐξαναδῶ γιὰ τὴ τελευταία φορά
 ὅπως ἦσουν ὅταν σ' ἀγαπήσω.
 Ὡς, τὴν ὑπέρτατη αὐτὴ ὥρα στοὺς
 καπνοὺς τῆς μῆθης, ποὺ θὰ μοὶ δά-
 σουν τὰ ποτά, ἴσως μοὶ ἐμφανί-
 σθῃς τέτοια ποὺ ἦσουν, πρὶν σ'
 γνωρίσω καλά. Ἐθεῖα νὰ πάρω μαζὶ
 μου στὸ θάνατό τὴ θεία εἰκόνα ἐξ
 κείνου ποὺ ὑπῆρξες γιὰ μένα, τὴ
 Ἰουλιέττας μου, τὸ ἑρώτικό μου, τὸ
 πόθηό μου, τῆς εὐτυχίας μου. Ἀπὸ
 ριστὸ στὸ παγωμένο πρόσωπό μου, θὰ

M. ЛАМПЕРТИ

— Όχι, βλαξ! Πρέπει να ιδρύσωμεν σ
τιον για τους άπόρους του Μπύθουλα. B.

ὁ μαθητὴς: — Μαρία Ἀντουανέττα εἶπε
τὸ ψευδώνυμό της, κύριε, τὸ πραγματικό της
ὄνομα εἶνε Νόρμα Σήφερ.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

* Το χρυσάφι ζυγίζει είκοσι φορές περισσότερο από έναν δγκο νερού.

δοτέρο από τσόν δυκο νερού. φορές περισ

14

Θησαυρος